nahka wõtnud ja lihha puhhastanud; sedda kõik widi liñna ja mûdi sure hinnaga, liatagi sellepärrast, kui liñnaski olli teatawaks sanud, kuida se karro olli mahhalõdud.

Samsimise aial Jürg ei suutnud omma südame iggatsemist peita, waid hûdis saggedaste Leno nimme, et kuuljale jo piddi awwalikkuks sama, kuida ta tedda armastas. Juhtus Leno sedda kuulma, siis põras ta ruttuste uksest wälja. Et ta kül isse ommastki südamest tundis armastuse legid likuwad, ommeti ei tahtnud temma nisuggusele mõttele ennes maad anda, sest temma olli waene laps ja orri, agga Jürg olli rikka perre poeg.

Wanna Ado ja An tännasid Jummalat, kes nende poega armolikult olli kaitsenud, ja kord kahhekesi jutto aiades hakkas Ado Anne wasto: „Ikka Jürri silmad terrasemad ja selgemad meie silmadest. Kasse Liso olleks meidki perrest wäljalükkanud, agga meie poega polleks temma karro küsist peastnud. Küllalt nûûd teame: Jürg armastab Lenut, ja Leno sarnast maialt polle leida. Temma on hea töteggija, wagga ja jummalakartlik, temma olnud kõigipiddi hea laps meie wasto, ja selge ka, temma armastab Jürgi omma ennese ellust holimata. Mis Jürg haiguse aial on räkinud, sedda temma ennam meile ei rägi; agga meie kohhus on, et näitame kuida meiegi head õppetust wasto wõttame. Sellepärrast peame isse Jürrile Lenut naeseks andma."

An wastas: „Minnagi ennam selle wasto ei olle, et kül tunnamullo arwasin ennesele häbbiks waest last minniaks sada. Kingime temmale karro rahha, mis õiguse järrele muidogi peaks temma kätte sama, sest temma on karro mahhalõnud ja ühtlasi meid elluks aiaks ennesele wõllalikseks teinud meie ainust poega ihho surmast peastes. Oh meie ollime kurradi sarnast pûûdmas, agga Jummal satis meile inglit perresse! — Lähme siis ja rägime lastele mis hea on. Agga kes teab, kas Jürg sudab jo neid sõnnumid wastowõtta?"

„Egga rõmo sõnnumed keddagi ei waewa!" wastas Ado. „Ommeti arwan sedda parremaks, et essite rägime Jürriga ükki, kuida meiegi Lenut temmale naeseks sowime; tehko temma siis omma mele järrele, kuida temma arwab."

Mõllemad läksid seddamaid ukse ette, kus Jürg istus tule käes, ja pûdis ni meelt kui rambind ihho jahhutada, sest ilm olli wäga kenna. Temma mõtles isse ennes sedda asja, mis ammogi jo likus temma südames ja mis praego weel tedda kurwaks teggi, sest ta kartis, et wannemad ei anna nûûdki lubba. Agga temma emma hakkas jo temma käest kinni ja ütles: „Armas poeg! Silma nähtawalt on Jummal sind hoidnud ja meie peale hallastanud; sest on meie rõõm sureks läinud. Lissa meile